IARNA ACEASTA PUBLICUL FRANCEZ VA AVEA PRILEJUL SA APLAUDE PE AMERICANI

Să învăţăm să cunoaştem sportul cel mai răspândit din lume

Footballul american

Sportul cel mai dur, dar cel mai popular în lumea nouă

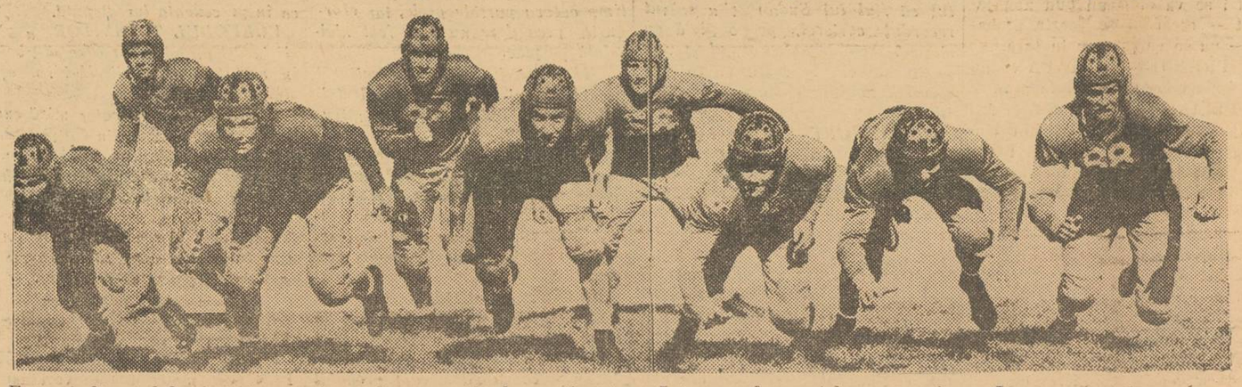

Este indiscutabil: America a fost, este şi va rămâne cel mai mare rezervor, în materie de sport. De ani de zile, cele mai uluitoare ştiri, cele mai neaşteptate inovaţii, cele mai surprinzătoare performanţe au pornit din U. S. A. să traverseze Atlanticul şi să aducă pe vechiul continent dovada că America este o sursă inepuizabilă în materie de sport.

Intr'un moment când boxul lâncezea în Europa, New-Yorkul a lansat gale de o importanţă covârşitoare. Când boxul n'a mai putut să îndestuleze pofta de spectacole sportive a americanilor, Statele Unite au lansat un sport nou: catch as catch can. Sau, în traducere, «*apucă-mă de unde vrei*». Când «apucatul» acesta a început să apuce pe căi de învechire, un nou sport a fost oferit americanilor, să îi încânte, să îi entusiasmeze, şi să-i adune pe stadioane pentru a face recorduri noui de asistenţă, şi de încasări.

Nu am subliniat, mai sus, decât trei etape din istoria sportului american. Nu se poate spune însă, că acestea reprezintă întregul chronic al acestui sport.

Inventivi şi plin de iniţiativă, americanii sânt în continuă goană după senzaţii noui. Şi, fiecare din aceste senzaţii este oferită cu multă abilitate şi primită cu un haos de urale, în faţa cărora bătrânul continent trebue să se plece cu resemnare.

Nu este vorba aici, însă, doar de lucruri noui, oferite de sportul american. Fiindcă şi din lucrurile vechi, americanii au izbutit întotdeauna să facă aspecte noui, cari au dat o savoare nouă, neîntâlnită, unor sporturi arhicunoscute.

Iată, de pildă boxul. Istoria boxului american este plină de diferenţe, de contradicţii, de neprevăzut. Marii campioni americani nu seamănă unul cu altul. Dempsey a fost puternic. Tunney a fost cult. Max Baer, capricios. Joe Louis e negru. Puneţi-i, în imaginaţie, alături. Nu seamănă unul cu altul.

Iar, când s'a întâmplat să semene—Joe Louis şi Armstrong—capriciile naturii au făcut să existe totuş, o diferenţă între ei. Aşa acum valoarea excepţională a lui Armstrong, campion mondial la trei categorii, îl diferenţiază de Joe Louis care este tot excepţional, dar la o singură categorie.

Să recunoaştem că Europa n'a fost niciodată un rezervor atât de variat, în materie de sport. A produs şi vechiul continent, oameni excepţionali. Campioni mari. Echipa de football a Italiei — faimoasa «Squadra azzurra» — îşi menţine titlul de campioană mondială, de doi ani. Deşi, la campionatele acestea mondiale au participat şi cei mai valoroşi reprezentanţi ai footballului american.

Intre performanţele europenilor însă, şi acelea ale americanilor, există o diferenţă precisă. Există «ceva» care le separă — care le îndepărtează, făcând din cele europene ceva sobru, rigid, iar din cele americane, ceva capricios, neprevăzut, uluitor.

Este, orice s'ar spune, o diferenţă.

FAIMOSUL RUGBY AMERICAN VINE IN EUROPA

O precizare: publicul american are o veche şi persistentă preferinţă pentru sporturile dure. Preferinţa aceasta a făcut ca footballul să nu se ridice în Statele Unite la ranguri de popularitate şi desăvârşire prea mari, stabilindu-şi centrul celei mai bune valori, în America de Sud.

In schimb, boxul a realizat întotdeauna în America reţete exorbitante, iar «*catch as catch can-ul*» şi-a creiat o popularitate mai rapidă decât viteza cu care se consumă un băţ de chibrit.

Preferinţa aceasta a publicului american a condus în ultimul timp la realizarea combinată a unui nou sport. Un sport dur (bine înţeles), primit (fireşte) cu simpatie şi ajuns (bine înţeles) la o popularitate în faţa căreia bătrâna Europa a holbat iar ochii săi nedumeriţi. Este vorba de faimosul «rugby american», care n'a ajuns încă în Europa, dar pe care două echipe americane vor veni în iarna aceasta la Paris să-l supună controlului critic al spectatorilor parizieni.

Iată, în privinţa acestei noui pasiuni sportive americane, câteva detalii cari vor constitui pentru cititorii noştri un mizilic informativ, necesar pentru a-i pune în curent cu ceiace se întâmplă şi se face în sportul american.

DOUA ECHIPE AMERICANE IN EUROPA

Pentru prima oară, două echipe americane vor traversa Atlanticul pentru a juca în Franţa — în scop de propagandă — mai multe matchuri cu acest joc atletic, rapid şi violent care se aseamănă în ţara lui Lindberg «*american football*», dar pe care noi îl vom numi «*rugby american*», deoarece se apropie foarte mult de rugbyul britanic.

Jocul acesta, a cărui duritate a putut fi constatată la cinematograf, obţine din zi în zi un succes mai mare în Statele Unite.

In cursul unui sezon care durează doar două luni — Octombrie şi Noembrie — şi care nu oferă decât nouă zile de joc (nouă Sâmbete) numărul spectatorilor a totalizat anul trecut cifra de 21 milioane, iar încasările au depăşit 75 milioane dolari

Jocul este practicat aproape numai de studenţi, de elita atletică, fiindcă un jucător — pentru a-l practica — trebue să aibe minimum 18 ani, să nu depăşască 25 şi să facă dovada unor remarcabile performanţe de forţă şi viteză.

Deşi este dur şi rapid, rugbyul american este mai ales un joc de combinaţii tactice cari variază la infinit, şi cari obligă pe jucători să studieze vreme îndelungată probleme teoretice, la tablă, pentru a învăţa cele mai bune sisteme de a-şi înşela adversarii.

Fiecare universitate are combinaţiile sale particulare, ţăinuite ca un veritabil secret de stat.

CUM SE JOACA FOOTBALLUL AMERICAN

Jocul acesta s'a născut din combinaţia footballului cu rugbyul englez în 1873, şi şi-a făcut debutul în universităţile din Yale şi Harvard. A obţinut imediat un mare succes, căci răspundea mentalităţii americane care consideră sportul o luptă aspră şi arzătoare. Nu un simplu joc.

Rugbyul american este jucat de 11 echipieri cari pot fi înlocuiţi în orice moment al matchului, la ordinul căpitanului echipei.

Sânt, în principiu, şapte înaintaşi, un mijlocaş, doi trei-sferturi (quater back) şi un fundaş.

Balonul este pus în joc de centrul înaintaş al echipei care atacă acesta îl lansează, cu mâinile printre picioare, spre un jucător din liniile dinapoi. Acesta are posibilitatea să facă o mie de combinaţii sau porneşte singur cu el, sau îl trece unui coechipier, sau îi dă o lovitură de picior.

Terenul este împărţit în 10 părţi, de către zece iarzi. Dacă la capătul a patru atacuri, echipa care are ofensiva n'a avansat cu 10 iarzi, balonul revine echipei adverse.

Jocul, care durează o oră, este prelungit în realitate până la două-trei ore, fiecare atac neavând nevoe decât de câteva secunde, ţăiate de lungi întreruperi, căci jocul este întrerupt oridecâte ori atinge balonul pământul.

«Incercarea» aduce 6 puncte, iar transformarea un punct.

Rugbyul american se deosebeşte de rugbyul englez, prin mai multe lucruri. Cele mai importante sânt următoarele: se poate — mai mult — este necesar să fie placat adversarul direct, chiar când nu are balonul, iar passa înainte este permisă.

Iată ultima vogă a sportului american. Nu este ceva nou. După cum s'a putut vedea mai sus, a fost născocit în 1875.

Abia acuma însă a fost «pus în valoare» şi-a cucerit preferinţa spectatorilor americani cari găsesc în el satisfacţiile pe cari le oferă un sport american. Adică: duritate, viteză şi variaţie.

BOXUL AMERICAN

«Rugbyul american» însă, cu toată voga de care se bucură, n'a sechestrat integral preferinţele publicului american. Boxul, şi-a conservat deasemeni popularitatea, reuşind prin doi negri să procure multe nopţi albe numerosilor sportivi americani, cuceriţi deasemeni de duritatea acestui sport.

Dacă însă Joe Louis boxează rar, şi numai în cadrele categoriei grele, Henrry Armstrong — celălalt negru al boxului american — activează intens, pe parcursul a trei categorii şi cu eticheta meritată de fenomen.

Se pare de altfel că negrii au monopolizat cele mai mari ranguri ale boxului american. Căci Lewis — un alt negru — a fost desemnat challenger al lui Joe Louis la tiltul de campion mondial la categoria grea. Iar cei doi negri (cărora spectatorii bucureşteni le-ar cânta cu siguranţă: «*Cu ce ţi-ai dat Johnny, de eşti aşa de negru şi lucios*») se vor întâlni la 12 Februarie, pentru cel mai invidiat trofeu al boxului mondial.

ARMSTRONG, UN FENOMEN

Fenomenul pugilismului transatlantic, însă, rămâne Armstrong, care îşi merită acest titlu, şi căruia publicul american îi oferă o popularitate imbatabilă.

Fenomenalul boxeur de culoare, campion mondial la categoriile uşoară şi semi-mijlocie, a uimit întreaga lume prin performanţele pe cari le-a realizat.

Dând câte 5—6 kg., unor boxeuri de talia lui Barney Ross, Lou Ambers sau Ceferino Garcia, negrul a aplicat acestor pugilişti cu nume de rezonanţă mondială severe corecţii.

Armstrong cel puţin aşa îl indică victoriile sale, este un produs formidabil, poate şi acest lucru îl afirmă mulţi, cel mai bun boxeur al tuturor timpurilor.

Puncheurilor le răspunde cu punchul, technicienilor cu technicca, tacticianilor cu tactica.

Pe fiecare îi învinge cu armele lor favorite.

Henry Armstrong s'a născut la Saint-Louis în Statele Unite în ziua de 12 Decembrie a anului 1912.

Prin urmare, minunea neagră este un tânăr care n'are decât 26 de ani. Măsoară 1 m. 64 şi cântăreşte 60 de kg. Boxul l-a început la vârsta de 18 ani ca amator a susţinut 30 de partide dintre cari n'a pierdut nici una.

Debutul în rândurile profesioniştilor l-a făcut în faţa lui Espinosa. Era în 1932. A câştigat în primii doi ani de profesionism 25 de partide. N'a fost învins decât de 4 ori.

In 1935 a activat foarte puţin. Bilanţul acestui an este următorul: cinci matchuri cinci victorii.

Anul următor începe epoca de glorie a lui Armstrong. Urcă treptele ringului de 14 ori. Câştigă 11 matchuri dintre cari 6 prin k. o.

Pierde un singur match prin discalifciare acel cu Tony Charey.

Anul 1937 aduce primul titlu mondial negrului. Cel dela categoria pană. Victima Pete Saron.

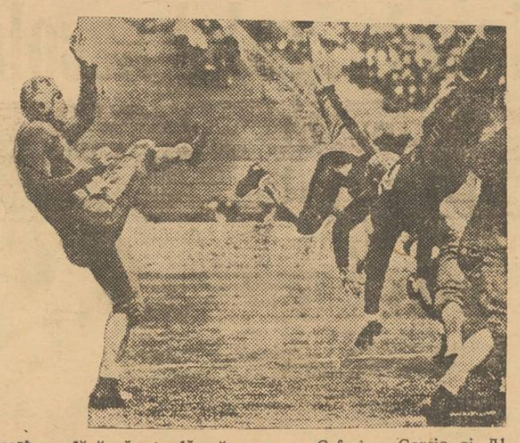

20 de partide a susţinut Armstrong in acest an fără să piardă măcar o singură dată!

Un alt amănunt interesant: pe toate omul de culoare şi le-a adjudecat înainte de limită!

Pe anul în curs campionul la pană a mai cucerit două titluri: pe cel dela uşoară învingând pe Lou Ambers şi pe cel semi-mijlociu dispunând de Barney Ross.

Ceferino Garcia şi Al. Manfredo sunt ultimele victime ale lui Armstrong şi vor mai fi încă mulţi aceia cari vor fi trecuţi la capitolul: învinşi.

Iată câteva din aspectele actuale ale sportului american.

Recunoaşteţi că vechiul Continent n'ar fi putut realiza astfel de performanţe, şi — poate — nu le-ar fi apreciat.

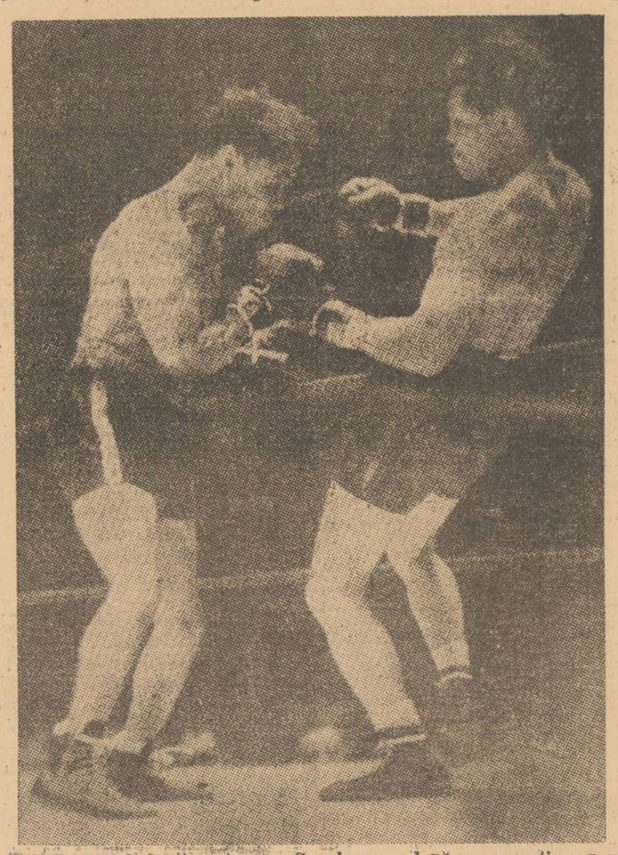

O fază a matchului Armstrong—Garcia, care după cum se ştie a revenit primului la puncte.

Profesorul Leclerc i-a scris lui Sandu Ion şi l-a sfătuit să nu vină la Paris

„La noi sezonul e mort — nu se poate face treabă"

Acum câteva săptămâni excelentul nostru cocoş Sandu Ion a trimis o scrisoare profesorului Georges Leclerc, managerul său pentru Franţa, prin care-l anunţa că intenţionează să plece la Paris.

Eri, Sandu a primit răspunsul profesorului.

Intr'o lungă scrisoare, părintele sufletesc al pugiliştilor români cari activează în Franţa îi comunică următoarele:

«Am primit scrisoarea ta, care mi-a produs multă plăcere. Sunt foarte mulţumit că ţi-ai terminat serviciul militar.

Imi vorbeşti de intenţia ce o nutreşti de a veni din nou la Paris pentru a boxa, dar, de data aceasta în limitele categoriei pană.

Din păcate în Franţa se găsesc foarte greu adversari pentru această categorie.

Am încercat să obţin un angajament pentru Boy Finnegan, care este mult mai slab decât tine, şi n'am reuşit. Nici în Anglia nu se poate face nimic deoarece, şi acolo se simte lipsa unor elemente de valoare.

Te sfătuesc să rămâi la Bucureşti, fiindcă aici nu se poate câştiga nimic.

Nu mai sunt vremurile de odinioară... Eu, voi căuta totuşi să-ţi găsesc vre-un angajament.

Până atunci, te sfătuesc încă odată să nu vi la Paris, fiindcă aici în special în box domneşte o criză acută.

Cupa general Gabriel Marinescu s'a terminat dar...

Un alt trofeu donat de preşedintele de onoare al F. R. R. îi va lua locul

La banchetul de aseară d-sa a promis acest lucru şi deci el poate fi socotit fapt împlinit

D. GEN. GABRIEL MARINESCU

Federaţia de rugby a sărbătorit aseară pe d. general Gabriel Marinescu, donatorul trofeului cu acelaş nume. In altă parte a ziarului publicăm darea de seamă a solemnităţii. Aci vrem să relevăm însă un alt lucru: marea dragoste pentru sport a d-lui general Marinescu care a reuşit să susţie de ani de zile şi să dea viaţă nouă rugbyului. D. general Gabriel Marinescu este însă şi un deschizător de drumuri. După ce i-a dat viaţă nouă prin cupa pe care a oferit-o, vrea acum să-i clădească şi un viitor demn. Roadele primului trofeu donat de d-sa s'au văzut. Un suflu de viaţă nouă într'un sport uitat de marea massă a sportivilor.

Pentru tot ceeace a făcut pentru sportul cu balonul oval, entuziaştii cari conduc această federaţie l-au sărbătorit pe inimosul donator, simplu, dar cu atât mai mişcător.

Şi cel mai mişcat a fost tot d. general Gabriel Marinescu. Răspunzând d-lui Grigore Caracostea, preşedintele F. R. R. d. general Marinescu a anunţat că trofeul pe care l-a donat şi care a intrat definitiv în patrimoniul clubului T. C. R. nu va dispare. UN ALT TROFEU II VA LUA LOCUL.

In cuvinte emoţionante d-sa a subliniat marele ataşament pe care îl are pentru rugby şi a terminat spunând:

«Numai atunci când nu voiu mai putea, nu veţi mai găsi ajutor la mine».

Aceste cuvinte de adevărat sportiv, vin să complecteze fericit tot ceeace d. general Gabriel Marinescu a făcut pentru sport în general.

Impresia făcută asupra tuturor celor prezenţi la solemnitate, dar mai ales asupra oficialilor FRR, nu mai trebue subliniată.

Pentru gestul de mărinimoa să ţinută pe care l-a făcut, rugbyul românesc trebue să fie din nou recunoscător marelui său susţinător, d. general Gabriel Marinescu.

a. m.

Gardieni, factori poştali, curieri, pregătiţi-vă!

Duminică se dispută un cross-ciclo-pedestru original

In seria probelor programate de FRSC, probe de toamnă deschise alergătorilor nelicenţiaţi, din care se vor recruta în primăvară elementele cele mai valoroase, căutându-se a se lărgi astfel cadrele licenţiaţilor FRSC, federaţia organizează în ziua de Duminecă 11 Decembrie a. c. cu începere dela ora 10.30 un cross ciclo pedestru popular deschis următorilor posesori de biciclete: Gardieni publici, factori poştali, curieri dela autorităţile militare şi publice, curieri dela instituţiunile particulare sau funcţionari comerciali. FRSC-ul nu cruţă nici un sacrificiu pentru ca la această probă de propagandă să participe cât mai mulţi conducătorii federaţiei luând contact cu comandantul gardienilor publici, conducătorii poştei, curierii din diverse ministere, precum şi cu conducătorii de firme comerciale din Capitală. Peste tot entuziasmul este foarte mare aşa că se prevede un număr foarte mare de participanţi, proba întrecând ca anvergură pe cea organizată de FRSC în ziua de 27 XI 1938, pentru distribuitorii de ziare.

Iată lista premiilor cu care federaţia a dotat acest cross ciclo pedestru: 1/500 lei, II/300 lei, III/200 lei, IV/ un pulover, V/100 lei, VI/ un fular, VIII/ un fular, VII/ un fular, IX/ o pereche de mănuşi, X/ o pereche de mănuşi, XI/ o pereche de mănuşi, XII/ o pereche de mănuşi.

Se atrage atenţia alergătorilor că urmează să concureze cu bicicletele şi costumul cu care îşi fac zilnic serviciul.

Inscrierile, fără taxă, se primesc la sediul FRSC din calea Victoriei 29 et. 3, până Vineri.

Gh. Popescu pleacă Sâmbătă la Paris

In cursul zilei de eri, boxeurul Gh. Popescu, campion naţional la categoria pană a obţinut viza consulatului francez.

In atari condiţiuni, ploeşteanul va părăsi ţara în cursul dimineţii de Sâmbătă.

Suedia a învins Finlanda la lupte

HELSINKI, 7. Ieri s'a disputat aci matchul internaţional de lupte greco-romane între echipele selecţionate ale Suediei şi Finlandei.

Echipa Suediei a învins cu 16 puncte contra 12.

Salutul sportiv pentru Majestatea Sa Regele

Comitetul Central al UFSR în şedinţa dela 25 Noembrie 1938 a hotărât ca la începutul ori cărei manifestaţiuni sportive de ori ce fel, organizate în întreaga ţară, să se rostească „SALUTUL SPORTIV PENTRU MAJESTATEA SA REGELE CAROL II" în semn de respectuos şi devotat omagiu pentru Inaltul întemeetor şi protector al sportului românesc.

Acest salut va consta din următoarele:

Inainte de a se începe ori ce reuniune sportivă, toţi sportivii care participă la manifestaţie se vor întruni în centrul terenului sau sălei şi la semnalul dat de oficialul conducător al reuniunei, vor lua poziţie de „drepţi", ridicând mâna dreaptă pentru salutul sportiv.

In acel moment conducătorul va striga: „PENTRU MAJESTATEA SA REGELE" iar jucătorii vor răspunde: „TRAIASCA, TRAIASCA, TRAIASCA".

La matchurile între echipe (Football, rugby, hockey pe gheaţă, volley, backet, handball, etc.), semnalul şi urarea vor putea fi făcute de arbitrul reuniunei, răspunsul fiind acelaş.

Preşedinte,
GEORGE PLAGINO

Director General,
NEAGU BOERESCU

TIPARUL INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «EMINESCU» S. A., STR. ING. ANGHEL SALIGNY, 2, TELEFON 3.26.68.